

Novinová zásilka -
závod Praha č.j. Nov.
Placeno převodem
Novinová zásilka
Adresa adresáta:

lštěpný

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

1/99
ročník 9

Dějiny volynských Čechů - II. díl - vydán

Před uzávěrkou posledního čísla Zpravodaje v loňském roce jsme uvedli krátké oznámení: "Velký dar pod vánoční stromek". Druhý díl Dějin volynských Čechů spatřil světlo světa. Doc. dr. J. Vaculík po ukončení recensního řízení odeslal celý text koncem roku 1998 do tisku. Tiskárna dodržela svůj slib a ještě před vánočními svátky nám sdělila, že požadovaný náklad 2.000 kusů je vytištěn a připraven k odvozu.

Byla to pro nás nesmírně radostná zpráva. Čekali jsme na ni netrpělivě dlouhou dobu. Můžeme tedy s potěšením konstatovat, že plníme průběžně nejdůležitější úkol SCVP, to jest sepsání a vydání našich dějin.

Při této příležitosti bychom si měli uvědomit, že o sepsání těchto dějin uvažovali již naši otčové. Konkrétní přípravy zahájili jejich vedoucí činitelé v posledních letech života na Volyni. Nejméně usílil vyjev J. Mesner, předseda Česká matice školská a J. Foitík, šéfredaktor Krajauských listů.

V r. 1938 byl pověřen sepsáním nástupu dějin české Volyně Ing. Alois Knotek, spolupracovník českého tisku na Volyni. Měl již připraven nějaký materiál. Vše však přerušila 2. světová válka. O osudu Ing. Knotka nemáme dosud žádných zpráv - byl to starší pán, jak uvedl později Foitík, zřejmě zemřel. Také se ztratili již sebrání materiál.

Po 10-15ti letech začal usilovat o sepsání těchto dějin Svaz Čechů z Volyně v Zatici (SCZV). Vytvořil za tímto účelem historickou komisi. Ta zahájila přípravy, sbírání materiálů, vyzývala krajanů k sepsování kronik českých obcí na Volyni apod. Její několikaleté usílí vyznělo však naprázdno. Za malou aktivitu si dokonce vysloužila kritiku J. Chudobý, předsedy SCZV (na VI. valné hromadě v r. 1952) následujícího znění: "Zbývá jeden, avšak nadmíru důležitý moment v řešení našeho posledního úkolu - zachování trvalé památky na život a práci volynské krajauské větve. Je to sepsání dějin volynských Čechů. Těto otázky byla až dosud věnována pozornost jen formálně. Prakticky bylo vykonáno velmi málo. Historickou komisi SCZV je nutno zaktivizovat a učinit zodpovědnou za splnění tohoto velkého úkolu." Svazu Čechů z Volyně se přes tato kritická slova

nepodařilo dějiny sepsat. Podařilo se to až nám - po dalších 45-46 letech - po zániknutí našeho Sdružení. I my jsme museli překonávat velké obtíže, i naše historická komise vyvíjela malou aktivitu. Předsednictvo Sdružení s celým ÚV řešilo tedy situaci jinak. Rozhodlo se nespolehat jen na historickou komisi, nýbrž převzalo veškeré její úkoly a zodpovědnost do svých rukou. Zahájilo konkrétní, věcnou přípravu, to jest sepsalo smlouvu s historikem doc. J. Vaculíkem, provádělo historická symposia a snažilo se získat finanční dotace, což byl úkol nesmírně obtížný, který však podmiňoval edici sepsaných dějin. Jen z malých členských příspěvků by Dějiny nemohly být vydány.

Toto velké dílo se nám tedy daří, byť rovněž s určitým zpožděním, plnit. Věříme, že bude dokončeno v příštím roce vydáním posledního, třetího dílu, který bude zahrnovat období od skončení 2. světové války, především reemigraci, usídlování a vůbec život našich krajanů ve vlasti až do dnešní doby.

Za veškerou dosavadní práci a vynaložené úsilí upřímně děkujeme docentu Vaculíkovi za tento II. díl, děkujeme recenzentům a všem našim krajanům, kteří se jakýmkoli způsobem na jeho sepsání, vydání a také distribuci, podíleli.

Oznamujeme současně, že edice byla již zahájena, a to opět svépomocí. Problém plyne, bez jakýchkoli problémů. Rozvezeno bylo již více než 1000 výtisků - především na Moravu, díky paní J. Ničové. Objednávky zasílajte předsedovi Sdružení. Celý náklad bylo totiž nutno umstit v jeho bytě.

Cena jednoho výtisku činí 80 Kč.

Prof. V. Dufek, předseda SCVP

Dvě osady

Jablunkova a Noviny, dvě osady na Volyni. Jablunkova katastrálně patří k jedné z nejvýchodnějších a také nejchzejších obcí na Volyni, Českému Volkovu, vzdálenému od ní čtyři kilometry. Druhá osada Noviny patřila do obce Rohozno, vzdálenost od vsi asi tři kilometry. Tyto dvě osady tvořily pomyslné pomezí, protože v těchto místech a těmito osadami vlastně končilo jižozápadní osídlení českého obyvatelstva na Ukrajině, na Volyni. Dále na jih v ukrajinských vesnicích už se našla jen ojedinělé sídlicí česká rodina.

Ohlédneme-li se do minulých let, ani se nechce věřit, že už je totemu padášet let, co nám zbyla jen řada vzpomínek na krásná a vělá

přátelství, uzavřená nejen mezi mládeží těchto osad, ale i mezi jednotlivými hospodáři a celými rodinami.

I když tyto osady měly něco málo přes dvacet stavení - dorůstající mládeže a děti tu bylo vždy dostatek. Tato krásná, zdravá mládež spolu s dětmi spolu k sobě nějak patřila, a pravidelně se scházela, přestěže tyto dvě osady byly od sebe dost vzdáleny. Štvalo se v době mru, ale též v době válečné, v době polské, sovětské, německé a opět sovětské vlády, ale scházela se i za řádění banderovců, kdy přecházeli z jedné osady do druhé přinášelo velké riziko.

Za polsko-německé války šlo z našich osad několik bojovníků do války. Po obsazení německými vojsky byli někteří lidé z našich osad posláni na práci do Německa.

Naše osady, vzdálené od svých obcí, byly stále vystaveny velkému nebezpečí. Jednou to byla bojová skupina nebo lup, jiný zase zlodějská banda. Obrana proti tělo chásce nebyla snadná, a každá rodina si musela poradit sama, někdy i lstí.

Po vyhánění okupantů z Volyně odešlo z našich osad bez mobilizace do armády gen. L. Svobody dvacet dva zlatých bojovníků. Z Jablonovky deset a z Novin dvanáct velice schopných, mladých a v nejlepším věku vojáků. Pět z nich se nevrátilo a jejich hroby jsou na polích bitev. Několik z nich se stalo těžkými invalidy, někteří byli ranění - i několikrát. Jen málo z nich se vrátilo bez zranění a bez újm na zdraví. Nepřidal jim ani to, že po hrůzách války s nimi bylo zacházeno někdy dost nešetrně - ba někdy i nelidsky. Někteří z těchto chrabrych bojovníků už odešli navždycky.

11. prosince 1998 jsme se rozloučili na českém hřbitově s Josefem Borovským, bytem Podhrad.

Byl jedním z těch, kteří na jaře 1944 narukovali do samostatné československé jednotky. Z fronty přišel jako těžký válečný invalida. Válka mu vzala ruku a znehyněná koleno. I v tomto meziválečném stavu dokázal být náš dobrý kamarád Joza veselý, vtipný a optimistický a velice kamarádský. Vlny si zakládal na tom, že mohl bojovat za vlast, i když pro to mohl obětovat. Se svou mládež a starostlivou Jaroslavou, roz. Novotnou z Cerného lesa, která ho přijala s otevřenou náručí i jako invalidu, založili rodinu a vychováli děti.

Čest památce tohoto posledně zesnulého spoluobojovníka!

A tak smutným závěrem končí moje vzpomínka na dvě malé osady na Volyni.
Jiří Pančíř

Neuvěřitelná náhoda

V Libědicích u Kubešů je jejich blízkých příbuzných vládla před lety slavnostní nálada. Po dlouhé době se přijel podívat domů syn Slávek, který od roku 1948 žil v exilu v Kanadě. Odcíhával svobodný a teď se vrátil s mladou paní Kristýnkou, kterou si našel na inzertě v Polsku. Z několika set odpovědí si vybral jí a vybral si líp než dobře.

Po oslavách v Libědicích (byly to ty pravé volyňské) se jelo do Polska ke Kristýnčiny rodině. Když už auta byla nastartována, vzpomněl si Slávekův strýc Vašek Mikolášek, že by v tom Polsku mohli od něj pozdravovat jeho kamaráda z Kupičova, Fialu. Jeho adresu ovšem neznal. Všichni to vzali jako dobrý vtíp na cestu.

Tchán v Polsku se na české hosty, a hlavně na "zicia" důkladně připravil. Porazil tele, zabil prase, nařezal ty výbore polské klobásy, a zásobu "tad je biala głowka" také připravil. Rádost a veselí nebraly cenu. Nebyly zde ani žádné jazykové bariéry, ti Češi mluvili zrovna tak polsky jako domácí. Když vše dospělo do finále, Slávkův švagr Springak, šprýmař a veselá kopa, si vzpomněl na vřizení pozdravu Fialovi. Jen tak mezi řečí spíše pro legraci, řekl: "Tak, panstvo, vše je vypito a snědno, jen pozdrav Fialovi jsme nevyřídili." Pan "tesc" tomu porozuměl a hned jim sdělil, že v sousední vsi je nějaký Fiala, říkají mu "Fialiczek", je to Čech a dělá předsedu zemědělského družstva, které si vede velice dobře. Obě obce prý spojuje jen cesta polňačka. Jak byli v té povznesené náladě, ta polňačka nebyla žádnou překážkou.

V sousední vsi mělo Fialu našli, a bylo to ten kupičovský. Setkali ho tam nečekáně, nezbývalo nic jiného než to oslavit. Zpátky si však již netroufili jet polňačkou a jeli raději přes Nysu. V povznesené náladě a za zpěvu "Ó moj rozmarynie...". Šťastně dorazili zpět, i když cesta byla o 20 km delší. Jen ta Líbůska Polšáková trochu chraptila od toho, jak je neustále okřikována, aby už mlčeli. Strýc v Libědicích ovšem mohli informovat, že vzkaz vyřídili, a vyprávění o celé události nebralo cenu.

Václav Kytl

Volkovská zabijačka

V době války se zabíjelo dost často. Pro hospodyně bylo to jistota, že měly z čeho vařit. Nejlépe se zabíjelo v zimě. Tenkrát nebyly lednický ani mrazáky. Také bylo více času na posezení se sousedy a přáteli, kteří se na zabijačky zvali. Zvlášť pro mužské byla zabijačka dnem svátečním. Domů nespěchali, besedovali nebo hráli karty, než byly jitřnice hotové.

Na jednu ze zabijaček jsme zažili tuto veselou příhodu. Vše bylo připraveno a čekalo se na řezníka. Když přišel, začal zabijačkovou obřad. Čuník byl vyveden z chlívků bez problému, takže jeho zabíjení bylo dlouhého kvílení. Na oběť se dala sláma a rozdělal se oheň. Najednou, jako z dáblů, bylo slyšet hukot letadla. Vystrašený řezník i s pomocníky oheň trochu uhasili a utkali se schovat. Hukot přestal. Vrátili se k práci, pokračovali. Ale už to zase byl ten hukot letadla. Přece jen jim už to bylo trochu podezřelé, rozhlédli se kolem, a v okenku pody u souseda vidí smějící se chlapy. Oni šprýmaři tam měli basu, kterou dovedli napodobit zvuk letadla. A protože bombardování velmi časté, lidé se snadno vystrašili. Vše se vysvětlilo a práce kolem

čuníka se dodělala. Při pojídní zabijačkových dobrot se měli aspoň čemu smát. Popojelo se a bylo to ještě veselejší. Domanská

ZPRÁVY Z REGIONŮ

Severoamerický region

Po mém návratu z vlasti mě zastihla smutná zpráva. 2. listopadu zemřel vážený a zasluhující volyňský krajjan Jaroslav Rejzek, ve věku 88 let. Narodil se 22. června 1910 ve vlastence a pokrokové obci Moskovstíně na Volyni. Vyručil se truhlářem u strýce Hajného a v rodině Hajných se také naučil hrát na klarinet. Rodina Hajných byla hudebně nadaná. Jeho hudební nadání mu pak velmi posloužilo, když byl v polské armádě v Krakově. Tam potom hrál na různé nástroje a rozepisoval noty pro celý orchestr. V r. 1931 se oženil s Marií Maršákovou. Měli spolu dvě děti, Ninu a Miroslava. V r. 1939 emigrovali do Kanady na lodi Batory, a jak mi vyprávěl, byla to poslední cesta této lodi ze svobodného Polska. Na lodi se setkal s čsl. leteci, kteří odjžděli do Francie. Po příjezdu do Kanady zakoupili farmu v Henribourg v provincii Saskatchewan. V r. 1941 pracoval jako truhlář. V r. 1942 byl přijat do práce na dálnici Alasky, která se právě stavěla. Tam pracoval několik měsíců. V r. 1941 se jim narodila dcera Jifina a pojmenovali jí po tetě Jifině Maršákové. V r. 1945 se přelétla rodina přestěhovala do Saskatchewan, Sask, a pan Rejzek byl zaměstnán v St. Paul Hospital. Po třech letech si otevřel obchod. V r. 1952 navštívil Toronto a všude byl velmi vítán našimi krajany a proto se rozhodl přestěhovat do Toronto. A již v roce 1952 vstoupil svůj obchod - truhlářství - na 1030 Queen Street Toronto. Hned se napojil do práce všech krajaných organizací a podporoval všechny československé aktivity. Říkal mi, jak za války pracoval v Československém národním sdružení a jak někteří emigranti neznali čsl. hymnu a on, narozněm v cizině, je musel hymnu naučit. V Torontu byla jeho firma velmi známá. Vyráběl oltáře pro kostely a synagogy a veškeré dřevěné zařízení jako lavice, a jiné. Také v našem katolickém kostele sv. Václava máme lavice a ostatní zařízení vyrobené firmou Rejzek.

Navštívil pětkrát vlast, a jezdil tam velmi rád. Naposledy v r. 1995 s dcerami Jifinou a Ninou. Tam také oslavil mezi přáteli 85. narozeniny. Když jsem ho navštívil v domě dčochů u Bakers Health Centre, tak mi vždy říkal, že by zase jel do vlasti. Bylo to skvělé místo, kde bydlel a mě se tam skutečně líbilo. Paní Rejzková tam před léty zemřela. Pan Rejzek zemřel na zápal plic. Zanechal dvě sestry Věru Bělikovou, dcery Ninu a Jifinu a hodné příbuzných a přátel ve vlasti. A ještě deset vnoučat a devět pravnoučat. Budiz mu kanadská země lehká a at odpočívá v pokoji. Sestavil jsem toto povídání podle vyprávění jeho dcery Jifinky a i z mých osobních rozhovorů s ním.

Nakonec bych chtěl pozdravit všechny krajany, se kterými jsem se v době svého pobytu ve vlasti setkal. Zvlášť zdravím krajany chomutovského regionu a děkuji panu Hlouškově za adresu krajjana V. Vrány z Edmontonu, který se hned přihlásil za člena. Moc si ho vážím.

Srdce vás všechny zdraví J. Kytl.

Prážský region

Prážský region hodlá uspořádat dne

na který zveme členy a přátele nejen pražského, ale i dalších regionů. Pro přespolní se snažíme zajistit ubytování za přijatelnou cenu. Všichni zájemci přihlašte se osobně nebo písemně nejpozději do konce ledna na adresu: Irena Malinská, U Lužického semináře 19, 118 00 Praha 1, telefon (se záznamníkem) 02/53 98 95. Veškeré informace o plánovaném setkání obdržíte osobně.

Členské schůzky pražského regionu se i v roce 1999 budou konat vždy poslední středu v měsíci (kromě sráždní), avšak již od 14.00 hod. ve dnech: 27. ledna, 24 února, 31. března, 28. dubna, 26. května, 30. června, 29. září, 27. října, 24. listopadu a 29. prosince v budově Svazu bojovníků za svobodu v 5. poschodí, ul. Legerova 22, Praha 2.

Vedoucí regionu Irena Malinská

PANCEST

Volynských Čechů 1707, Žatec, 438 01,

Marie Pánková

NABÍDKA zájezdů na rok 1999

Ukrajina: Rovno přes Luck - 21.4-27.4. 1999
Kupičov (Kovel) - 31.5-6.6. 1999
Luck, Rovno - 10.7-16.7. 1999

Cena - 4.150 Kč

(ubytování v hotelu, plná penze)

2.550 Kč (ubytování u příbuzných)

Dále pak: Itálie (Bibione, Miramare), Dánsko (Lalandia), Chorvatsko, poznávací zájezdy (Itálie, Anglie, Holandsko)

Zájezdy naši kompletní nabídku.

Dřítelí osvědčeni 255 mužů v roce 1999 při žádání o příspěvek kopii 255ky, ověřenou na městském úřadě nebo u notáře.
Žádosti o zájezdy zasílejte co nejdříve na naši adresu. Po-FA 19-12, 14-17 hod.
Tel, fax: 039774 05 40

Překvapivá setkání

Znou vypráví paní Zdena Mezenická-Kocourková.

Náš syn Láda sloužil na vojně v Měnině u Brna na hláse. Jelikož to bylo dál od kasáren, dostával polopenzi na jídlo. Na nákupy chodil do Měninu. Jednou Ladou šel na nákup a tam na lavičce seděl děda, který mu řekl: "Jo, jo, vovčičku, vám se to žije, ale já když jsem vojáček za první světové války na Ruské frontě, tam bylo moc zle." Ladou našel: "Dědo, kdepak jste vojáček?" "Ale, hochu, to ty nemůžeš znát. Já jsem bojoval na Stochodě. To je tam taková řeka. Hlavní tam jsme měli v zámku. Bydlela tam česká rodina, taková menší snědá paní, která měla dědu jako smeti a byla vdovinou. Když se fronta přiblížila, museli jsme je evakuovat a pak jsme zámek vyhodili do povětří. Ladouš mu na to odpověděl: "Tak, dědečku, ta snědá paní je moje babička, a jedno děvčátko z těch děť je moje maminka. Babičce, která ještě žije, je 90 let!" Děda byl z toho v šoku. Ladouš musel přivést fotku babičky a při každé příležitosti si povídali o Vitoňovi. Ladouš byl pravidelně zván na koláče a děda babičce poslal výběrnou moravskou slivovici.

Dne 6. listopadu na ministerstvu obrany Na valech proběhaly oslavy 55. výročí osvobození Kjeva. Jednotlivě i ve skupinách přicházející účastníci této bitvy. Téměř všichni mají zasloužené vyznamenání. Hezky to vystihuje ruské "Vša grud v ordnách". Můj brácha Jerry Kytl z Kanady a já jsme byli pozváni předsedou čsl. obce legionářské bratrem Janem Štursou.

Zasedací sál se začal plnit a proti nám, u našeho stolu, kde byli Zatečí, si přišel také jeden jejich spolubojovník. Zjistili jsme, že je to Volyňák Demeter Sinický z Volvka. Byli jsme zvědaví, jak to, že on jako Volyňák byl již u

Kyjeva. Začal nám vyprávět, že již v roce 1941 naruoval do Rudé armády. Svou s bráškou jsme mu sdělili, že i náš bratr narukoval a to do Achtyrky k těžkému dělostřelectvu. Samozřejmě, že si Demeter namatoval, že tam bylo více krajanů. On prví si ale nejlépe rozuměl s překvapivě, ale i jeho, když jsme mu sdělili, že ten Pepík byl náš bratr. Co jsme tak rozmouvali, přišel další krajan Václav Ráža a zase se začalo o Achtyrce a o krajanech. On, aniž věděl, kdo jsme, hned zase řekl, že nejraději měl Pepu Kyzla. Zase následoval představitelství, ale i slzy a smích. Všichni čtyři jsme byli milé překvapeni a nás hrála ta hezká slova o našem bratrovi, které jsme po 57 letech uslyšeli.

Václav Kytl

Ze života volyňských Čechů - POVDENÍ

Ivovodně, které v roce 1997 zasáhly Moravu a východní Čechy, oživily moje vzpomínky na povodně, které zvláště na jaře pravidelně se opakovaly na Volyni.

Volyně se svými rozvětvenými řekami Stýrem, Horny, kvou a dalšími poměrně hustými přítoky, které protékaly v blízkosti osad a měst a tím při povodních často ohrožovaly obyvatelstvo, domy a hospodářská stavení.

Jak k povodním na Volyni docházelo. Volyní patřila ještě do kontinentální oblasti, které se projevovala prudkými změnami počasí, zvláště na podzim a na jaře.

Podzimní prudká změna počasí většinou nastávala již v listopadu, někdy již ve druhé polovině října. Projevovala se poklesem teploty a deště přecházely ve sněžení. Po krátké době zamrzla půda a sněžení se produzovalo. Byla to v této době kouzelná krajina, i když místnímu obyvatelstvu tato stále se zvyšující nadlika sněhu způsobovala potíže. Nebyla výjimka, že se musely prokapat pěšinky k hospodářským stavením, aby byla možná obsluha hospodářských zvířat. Vzpomínám si, jak některou zimou byly domy místního obyvatelstva zasypány sněhem až po malá okénka.

Jště jeden, jev byl typický pro Volyn. Neprůjímavý vítr, který násobil účinky mrazu a hlavně vytvářel velké sněhové záveje, zvláště v úvozech a údolích. Pro nás to znamenalo účastnit se prací na prokapatých tunelech v úvozech probíhajících silnicí a tak umožnit spojení s městem Luck. Je samozřejmě, že pro nás kluky vysoké vrstvy sněhu byly i zdrojem zimních radovánek.

Proč se zabýváme podrobněji zimou a sněhem, když pojednání je věnováno povodním na Volyni. Jak jsem uvedl, Volyní patřila do kontinentální oblasti, kde docházelo k prudkým změnám teplot. A tyto teploty byly na jaře příčinou povodní na Volyni.

V polovině března se prudce oteplilo, často začalo období teplejších dešťů. A to byl začátek jarních povodní. Velké sněhové vrstvy rychle taly a protože zemina byla ještě zamrzlá, voda ze stahovala do údolí, potoků, říček a po větších přítocích do řek, kde nebezpečně stoupala její úroveň.

Jedna taková povodeň na řece Stýr z jarního tání sněhů a dešťů zůstala hluboko v mojí paměti. Řeka Stýr protékala v zákrutě z jihu a západu kolem centrální části města Lucka. Předměstí byla spojená třemi mosty - Hnidavským, Krásenským a mostem nazvaným po svém staviteli Běma. Protože šlo o dřevěné mosty (kromě mostu Běma), stavené na poměrně měkkém hlíněném podnoží, každá povodeň byla pro ně velmi nebezpečná.

Jako žák České matiční školy v Lucku jsme chodili přes Hnidavský most, který byl také nejkrásší. Řeka Stýr protékala v této části zrušeným korytem. Při jedné z jarních povodní (vyučování nebylo přerušeno), se nám naskytl

mimořádný pohled. Prudce tekoucí voda podemlávala břehy ve každé zákrutě a postupně další a další metry hlubitého břehu se sesouvaly do vody. Vtom nastal zlom. Postupně se začal nakláňet Hnidavský dřevěný most, praskaly spoje a vzniklo nebezpečí, že se zřítí do řeky ve velkých celcích. Přítomní polští vojáci - ženisté a hasiči se snažili silnými ocelovými lany zakotvit most nejdříve jako celek a později padající části mostu, aby neodpluly po řece a tím ještě více neohrožily především dřevěný Krásenský most, který překlenovalo celé údolí.

Pro nás, kluky, to byl pohled jako na peklo. Prudký tok řeky, tvořící se v jary, hluk vody narážející na most, zvuky lámání podpěr a nosníků, křik a povely vojáků, to byla kulisa, na kterou letěly rýdky zapomenout.

Nakonec nepomohlo kotvení, most poměrně ve velkém celku se utřhl a odpouval směrem k dalším stojícím mostům vzdáleným asi 1,5 km. Okamžitě vypukly motorové hluny, které nakonec, tudíž mostní zříceninu zakotvily v místech, kde se voda rozlévala do velkého prostoru a tím se rychlost toku zmírňovala.

Pro nás a ostatní čekající lidi byl zřizen přívaz s člunem, který delší dobu nahrazoval stržený most. I zde docházelo k ohrožení převažných lidí před řekou. Prudký tok vody narážející na bok člunu vychýlil lano do krajnosti, že vzniklo nebezpečí jeho přetržení. Při jednom převažení jsme byli lodníkem upozorněni na možnost naskátky proti proudu do vody a pokusit se doplavat ke břehu. Naštěstí k tomu nedošlo.

Jarní povodně na Volyni se téměř každoročně opakovaly, řeky nebyly regulovány a proto docházelo k zatopení poměrně velkých oblastí.

Někdy však nedošlo k tak katastrofickým následkům jako při povodních na Moravě.

Boj s vodním živlem a záchranné práce se staly i určitě jeho povolání ve vlasti. Přes velkou množství nových poznatků a vjemů, povodně na Volyni patří mezi ty nezapomenutelné.

Miroslav Nonák

Krásný podzim života

Krásný, pozený podzim života, plného tvořivé, bohulibé práce, prožívá všem nám známý, upraveně lidový básník Jan Josef V. Toman Tománek. Čechoameričan, jehož životnímu krátem je vlastenství, láska k rodné vlasti, láska po dlouhá léta vzdálené, avšak stále velmi blízké horoucímu srdci.

Blíže jistě nemusím tohoto, možno fici "mladého kmeta" představovat, jeho "Deníky", vycházející rok co rok knižně, jsou velmi oblíbené, jak o tom svědčí velkou četností ohlasů.

Mnozí čtenáři se patrně domnívali, že loni vydaná knížka "Deník z Nového Yorku" byla jeho posledním dílem. Vždyt tato již legendární osobnost oslavila loni již 85 let svého života. Ale není tomu tak.

Možná, že kdyby naše národy žily v hlubokém miru a klidu, i básník by se odmlčel, ale současný život, kypící často vzrušujícími událostmi, nenechá našeho Tománka ani ve vysokém věku na pokoji. Žene ho to regovat na všechna děra v České republice, musí kritizovat a burcovat lidi k tomu, aby všechno zle a všechny nepravosti viděli, slyšeli a bojovali proti nim.

A tak tedy i letos vycházejí denně záznamy pana Tománka, tentokrát pod názvem "Deník z podzimu života".

Tato kniha přímo navazuje na jeho loni vydanou publikaci. Žel, vzhlédem k událostem u nás moc veselě čten to není, ale tím více jeho verše nabádají k zamýšlení a ostražitosti. Věřím, že i tento další "deník" splní své poslání a bude čtenáři věčně přijat.

V podzimu života se často hodně vzpomíná. I pan Tománek občas ve svých záznamech zalé do svého mládí. Důvěrně mi jednou sdělil, že jako student psal verše. (Ještě se zachovaly.) A tak - kdoví, jestli nás ještě nepřekvapí novou knížkou, tentokrát takovou,

pří níž se my starší potěšíme a tak trochu omládneme!

Kež mu Bůh doprává stálou svěžest tělesnou i duševní a kež už se s panem Tománkem brzy setkáme v naší i jeho milované vlasti!

Marie Flieglová, Náchod

NAŠI JUBILANTI

Region Chomutov

14. lodna oslavil 85. narozeniny náš člen, bývalý příslušník východní armády, pan Václav Sajler z Dlouhého Pole na Volyni, bytem v Sušanec na Chomutovsku. Hodně zdraví do dalších let přeje

za region Jiřina Katerová

Region Mohelnice

2. 2. oslavil 86 let a oslaviti Bohatý. 2. 2. oslavil 65 let p. Vladimír Mach. 2. 2. oslavil 65 let p. Vlasta Zemanová. 2. 2. oslavil 85 let p. Antonie Rěbová. Pevně zdraví a plno životního optimismu přeje

za region Jarmarouč

Region Zatec

V říjnu proběhla u nás velká oslava diamantové svatby našich členů, manželů Anny a Oldřicha Martišových, které bylo požením v pravoslavném chrámu. Mnoho dalších spokojených let přeje za region

25. úmora oslavil 70. narozeniny naše členka vyboru Irenka Hanušová ze Zatec. Šťěstí, zdraví a spokojenost

preje za celý vjbor Kamila Ondrová

Region Moravský Krumlov

Narozenyin oslavili a oslaviti toto naši členové:

1. 1. Lydie Procházková roz. Holoubková z Ivančic, byt. Pohofce - 60 let. 2. 1. Václav Havelka ze Seliska, byt. Hrušovany n. Jevišovku - 65 let.

10. 4. Antonie Dvořáková roz. Hájková z Hájenky, byt. Brno - 70 let. 11. 4. Marie Vagenknechtová, Viduňky, byt. Dolence - 70 let. 15. 4. Josef Vedral z Ostrova, byt. Damnice - 84 let. 28. 4. Vladislav Hybler z Vilhelmovky, byt. Olbramovice - 84 let. 7. 5. Emilie Hájová z Ozeran, byt. Židlochovice - 65 let. 19. 6. Josef Pavella z Vilhelmovky, byt. Olbramovice - 65 let. Všem jubilantům zdraví a spokojenost přeje

za region Mgr. St. Koucková

Region Šumperk

V prvním čtvrtletí roku 1999 slaví své narozeniny tyto naši členové:

Blechová Eleonora, byt. Rapotín, 24. 1. - 72 let. Cigl Václav, byt. Líbina, 1. 1. - 85 let. Ciglová Helena, byt. Líbina 10. 1. - 74 let. Dusová Božena, byt. Velké Losiny, 1. 1. - 70 let. Flanderková Marie, byt. Vykýřovice, 8. 1. - 76 let. Glanc Antonín, byt. Nový Malín, 10. 1. - 76 let. Koutná Anna, nar. 15. 1. byt. Šumperk - 68 let. Krejčí Marie, byt. Loučná n. D., 9. 1. - 65 let. Kubelová Alena, byt. Vykýřovice, 19. 1. - 51 let. Novotný Rostislav, byt. Velké Losiny, 1. 1. - 71 let. Růž. Stanislav, byt. Nový Malín, 19. 1. - 67 let. Sucháčková Anna, Šumperk, 23. 1. - 67 let. Švik Vladimír, Velké Losiny, 22. 1. - 59 let. Vrbová Milena, byt. Nový Malín, 6. 1. - 40 let. Anděl Miroslav, byt. Líbina, 23. 2. - 71 let. Bartošová Anna, byt. Rapotín, 5. 2. - 73 let. Doležalová Antonie, byt. Pardubice, 2. 2. - 70 let. Jonová Libuše, byt. Vykýřovice, 21. 2. - 66 let. Pavlíková Evženka, byt. Velké Losiny, 9. 2. - 63 let. Pastrňáková Alice, byt. Šumperk, 28. 2. - 67 let. Sava Vladimír, byt. Králec, 26. 2. - 70 let. Sotola Václav, byt. Nový Malín, 20. 2. - 67 let. Janko Václav, byt. Šumperk, 29. 3. - 78 let. Konečná Emilie, byt. Bludov, 3. 3. - 66 let. Kulichová Marie, byt. Petrov, 21. 3. - 75 let. Moravec Vítězslav, byt. Vykýřovice, 20. 3. - 74 let. Nesterěnková Nadežda, byt. Šumperk, 25. 3. - 56 let. Patera Vladimír, byt. Sobotín, 5. 3. - 69 let. Pátík Josef, Šumperk, 16. 3. - 39 let. Stasný Václav, byt. Rapotín, 20. 3. - 64 let.

Vaneček Antonín, byt. Šumperk, 8. 3. - 76 let.
Vše nejlepší, hlavně hodně zdraví
za region přjeje Alice Bílková.

Severomoravský region

Blahopřejeme těmto našim krajanům:
Honková Eleonora - 24. 6. - 75 let. Jeřábek
Vladimír - 27. 2. - 65 let. Luksová Líbuše - 16.
6. - 85 let. Lhoták Vladislav - 8. 6. - 65 let.
Najmon Vladimír - 10. 5. - 75 let. Petrošová
Věra - 28. 6. - 75 let. Šimsa Václav - 28. 1. -
65 let. Zemánková Antonie - 12. 2. - 55 let.

Dne 31. ledna 1999 oslavou svatbu manželé Ludmila a Vladimír Sedláčkové z
Čakov. Na další cestu životem jim přejeme
všechno nejlepší. - Když dva se mají rádi,
společně vše překonají - oni jsou toho
důkazem.

Vybor severomoravského regionu

Dne 13. 2. se dožívá 79 let Nina Dobo-
sharevich roz. Vignerová z Lucka byt. v
Londýně. Účastnila se několika let bojů na
středním východě. Hodně zdravá a mnoho
šťastných roků
přeje rodina Vignerova.

Dne 17. 2. se dožívá 95 let Marie Zajícová
roz. Vignerová z Hučce byt. Kolečovice. Hodně
zdravá a dalších šťastných let
přeje rodina Vignerova a Zajícova

Region Mariánské Lázně

Jubilaea slavi títo naši členové:
Olga Boubalová, 1. 1. - 60 let. Miroslav
Skjářanec, 23. 2. - 65 let. Marie Frňová, 14. 1. -
60 let.
Blahopřeje Juh

Region Litoměřice

V 1. čtvrtletí se dožívají významného jubilea:
50 let 14. Vladimír Černý ze Stráže p. R.
65 let 28. 1. Miloslava Zemanová z Litoměřic,
2. 3. Stanislav Vávra z Litoměřic, 3. 3. Mgr.
Jaromír Hubal z Litoměřic.
70 let 2. 2. Irena Šimková, z Litoměřic, 8. 2.
Vlasta Dubcová, Úštěk-Lukov.
75 let 15. 3. Marie Riedlová z Litoměřic.
81 let 1. 1. Slávěna Zajíčková z Lovosic, 13. 1.
Václav Šlegr z Českého Brodu, 16. 2. Miluše
Smetanová z Encovaru.
82 let 18. 2. Ing. Vladimír Kozák, Lund -
Švédsko.
83 let 17. 1. Vladislav Albrecht z Chotiněvse,
16. 2. Antonie Vaisová ze Žitenic.
87 let 28. 2. Alois Štěpánek z Litoměřic. Všem
jubilantům hodně životního optimismu a
pevné zdraví do dalších let přeje za region
ved. reg. Kozák

Region Cheb

V 1. čtvrtletí se dožívají:
22. 1. Dvořáková Marie z Žitoměru byt.
Hranice - 87 let. 2. 2. Blahoutová Evženka z
Volkova byt. Cheb - 75 let. 15. 2. Doleček
Štěpán z Vrby, byt. Fr. Lázně - 70 let. 24. 2.
Polzová Wanda z Vrby, byt. Pod. Rohozec - 60
let. 28. 3. Klouček Alexandr z Bludova, byt. Aš
- 88 let. 9. 3. Jeníková Josef z Strakova, byt.
Fr. Lázně - 55 let. 9. 3. Jesenčuková Evženka z
Smolární, byt. Sittiny u M. Lázní - 70 let. 7. 3.
Mansfeldová Marie z Křemence, byt. Protivín -
85 let. Všem jubilantům hodně zdraví do
dalších let přeje
Máková a Pančovič

Region Olomouc

V 1. pololetí se to dožívají títo krajané:
Novák Václav - 50 let. Albrechtová Danuše -
60 let. Koč Vlastimil - 60 let. Bouzková Emilie
- 70 let. Březina Miroslav - 70 let. Procházka
Rudolf - 70 let. Cibulka Mikuláš - 70 let. Krop
Stanislav - 70 let. Kopecká Irena - 80 let. Všem
jubilantům přeje za region hodně štěstí a
zdraví
Vladimír Tengler

Region Brno

V tomto roce se dožívají významného jubilea
títo naši krajané:
25. 8. Niče Jan - 89 let. 11. 4. Hibrant Vladimír
- 87 let. 7. 11. Nováková Antonina - 87 let. 7. 4.
Matfík Mikuláš - 85 let. 9. 2. Bernat Václav -
81 let. 2. 1. Loskotová Marie - 75 let. 5. 1. Brysa
Josef - 70 let. 20. 1. Ing. Novák Amalioj - 60 let.
30. 1. Bálková Věra - 75 let. 23. 2. Ing. Fros
Vladimír - 75 let. 3. 3. Sahařuk Slavomír - 60
let. 8. 3. Šykora Antonín - 70 let. 1. 8. Šykorová
Anna - 70 let. 25. 3. Kyselová Marie - 75 let. 11.
4. MUDr. Pátková Hana - 75 let. 19. 4. Štejnár
Vladimír - 40 let. 5. 5. Hrušková Naděžda - 70
let. 17. 6. Odstrěl Vladimír - 70 let. 5. 8.
Bezdeková Alžběta - 65 let. 25. 8. Tomes Jiří -
75 let. 23. 10. Piše Vladimír - 50 let. 1. 11. Gabriel
Doroje - 45 let. 20. 11. Ing. Petříček Michal -
35 let. 18. 12. Doleček Josef - 65 let.

Všem jubilantům štěstí a zdraví přeje za
region
J. Kučera
V tomto regionu oslaví vzácné výročí -
diamantovou svatbu, 7. února manželé Anna a
Vladimír Hibrantovi z Varkovic. Štěstí a zdraví
k tomuto vzácnému výročí přejí jim tři dcery
s rodinami.
K blahopřání se připojuje celý brněnský
region.
J. Kučera

K blahopřáním se připojuje s přáním zdraví a
štěstí i výbor SČVP a redakce Zpravodaje

NAŠE ŘADY OPUSTILI...

Region Brno

Dne 6. 11. 1998 zemřel ve věku nedožitých 70
let zakládající člen brněnského regionu Josef
Hruška. Čest jeho památce!
J. Kučera

Region Olomouc

V lednu opustila naše řady naše členka Líbuše
Hibrantová. Upřímnou soustrast za region
Vladimír Tengler

Region Litoměřice

V r. 1998 nás opustili títo krajané:
29. 1. Karel Jelinek z Velenína. 11. 2. Helena
Somolová z Litoměřic. 25. 5. Vladimír Novák z
Malé Zubovštiny bytem Kufivody. 6. 12.
Slávěna Krupková z Litoměřic.
Upřímnou soustrast za výbor regionu
projevuje
ved. redakce

Dne 27. října opustil naše řady ve věku 74 let
naš kámarád a spolubojovník, příslušník
zahrančí armády v SSSR Vladimír Bečan z
Vrbice, rodné ze Žaléna na Volyni, člen Svazu
přátel z Volyně. Čest jeho památce!

Region Žatec

V prosinci zemřel náš člen Josef Kelner z
Holečovic ve věku 77 let, rodné ze Sklně na
Volyni.
Koncem prosince zemřela naše členka Žofie

Rašková z Bitovzevse, rodačka z Teremna na
Volyni, také ve svých 77 letech.

Upřímnou soustrast rodinám vyjadřuje za
region K. Ondrov

Region Teplice

Dne 19. 12. zemřel po dlouhé nemoci ve věku
64 let Václav Kubín z Duchcova, původem
z Ledochova. V tenýž den zemřel ve věku 77
let Jiří Hušák z Dubí, pův. z Vrsrovska
u Rovna. Jako příslušník čs. arm. sboru se
zúčastnil mnoha bojů.

Upřímnou soustrast za region projevuje
Bíložský

Region Praha

Dne 9. prosince zemřel po krátké nemoci ve
věku nedožitých 85 let náš vzácný člen p. Jan
Holý, nar. v Českých Ozeranech. S úctou
budeme vždy vzpomínat.

Ved. pražského regionu Irena Malinská

S projevem upřímné úcty se připojuje výbor
SČVP a redakce

Vzěti čtenáři,

při této příležitosti bychom Vám chtěli sdělit, že
podle rozhodnutí předsednictva SČVP nemůžeme
ve Zpravodaji uveřejňovat vzpomínky na minulá
úmrtí našich milých z toho prostého důvodu, že i
takto nám aktuální sdělení jubileí a úmrtí zabírají
velkou část Zpravodaje. Doufáme, že pro toto
rozhodnutí budete mít pochopení, a vzpomínky na
své před lety zesnulé uveřejníte v běžném tisku.
Děkujeme za porozumění!

DARY na konto SDRUŽENÍ v lednu 1999

Kaufman Rostislav, Náchod - 200 Kč.
Region Praha: manželé Jiří a Helena Puškinovi
- 200 Kč.

Region Žatec: Marie Bartošová-Andrlová,
Vroutek - 100 Kč.

Region Severní Morava: Václav Loukota -
50 Kč, Miroslava Porubová - 50 Kč, Antonie
Rudolfová - 50 Kč, Rostislav Štehlík - 50 Kč,
Anna Skolová - 50 Kč, Jan Dvořák - 50 Kč,
Vladimír Jerábek - 50 Kč, M. Lajnberevová -
50 Kč a Jan Káb (není členem) - Metylovice -
50 Kč.

Všem dárcům ze srdce děkujeme!

DARY pro Severomoravský region

věnovali jí naši krajané:
Eva a Jan Šimsy, Studénka - 200 Kč. Lhoták
Josef, Kopřivnice - 200 Kč. Nina a Rostislav
Štehlíkové, Senov - 100 Kč. Loukota Václav,
Senov - 50 Kč. Rudolfová Antonie, Senov - 50
Kč. Skulová Anna, Senov - 50 Kč. Dvořák Jiří,
Kunín - 50 Kč. Fiit Emanuel, Kunín - 50 Kč.
Jeřábek Vladimír, Kunín - 50 Kč. Lajnberevová
Marie, Kunín - 50 Kč. Čabová Irena, Kunín -
50 Kč.

Všem dárcům z celého srdce děkuje výbor SVM
regionu.

Důležitě upozornění! Jelikož se mnozí dotazy dárce na název a číslo konta Sdružení, rozhodli jsme se, že tento údaj budeme uvádět v každém čísle
Zpravodaje. Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha. Číslo konta: 7054454-018/0800, Čs spořitelna a.s. - Melantrichova 5,
Praha 1. Dary můžete poslat i na adresu hospodářské Sdružení: Marie Nečasová, Svadnická 509, 181 00 Praha 8. Prosíme čtenáře, aby nás
nepoumínali o zveřejňování darů - dary můžeme uveřejnit teprve po obdržení účetního dokladu!! Krajané! Neposílejte v žádném případě peněžní
dary na adresu redaktorky! Díky za pochopení.
Záležitosti týkající se evidence členů - změny adres, přihlášky nových členů - ukončení členství a veškeré dotazy toho se týkající zasílejte na adresu:
prof. MUDr. Vladimír Dufek, Na Hřebečkách 20, 150 00 Praha 5

Tiráž Zpravodaj - Vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřeby svých členů. Za obsahovou náplň článků odpovídají jejich autoři.
Vychází jako občanský. Šéfredaktor: Věra Latzelová. Příspěvky nejsou honorovány, nevyžádáme rukopisy se nevracjí. Příspěvky zasílejte do 3.
každého měsíce na adresu: Věra Latzelová Slapská 1910/6, 100 00 Praha 10. Podávání novinových zásilek povoleno Československým
závodem Praha č.j. nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Toto číslo vyšlo v r. 1999